

[NAPLUSKAĆ *vb pf*

3 sg m praet napluskął.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Pf od „pluskać” ‘chlapać, chlustać’ z formantem narażającym nadmierność; tu przen:

Zwrot: »[wykrętow] sprośnie napluskać« = powiedzieć wiele bredni: próżne być mufzą wólze wólzytki wykęty/ ktorycheś y ty íprońnie nápluśkał ledá co piśząc [...] dośtoieńśtwo y vrząd żywiącego [...] Chriśtuśá Paná/ z vmárłymi rownáiąc/ á Páná chwały lżąc. NiemJUkaz 245.

Formacje współrdzenne cf PLUSKAĆ.

Cf NAPLUSKANY

MK